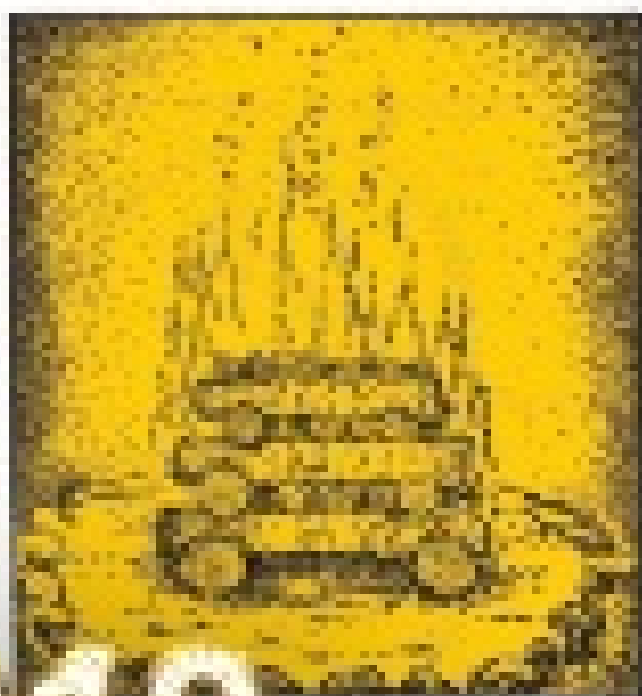

TRAPSAVEC

SBORNÍK 45. ROČNÍKU TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2019

2019

Tulák

Ležel ve vysoké trávě, jako každý den a každičkou noc, sledujíc své okolí. Neměl nic jiného na práci. Přes mřížku ze stébel trávy viděl divoký šípek, co rostl opodál a vedle něj postávat srnku nebo dvě. Nepásly se, jen se rozhlížely po okolí. Asi se kochaly tou stejnou podívanou, ze které tulák den co den nespouštěl oči. V té chvíli se probrala mlha. Zabralo jí jen pár minut zamotat všechno okolo do jedné husté spleti stínů, ve které se čas někde zpomalil a někde naopak zrychlil.

Tulák zůstal nehnutý. Ležící jen pár kroků od divokého šípku a dvou srnek, které se v trávě pomalu ukládaly ke spánku. Tráva ho šimrala pořád stejně, i ta zůstala nehnutá. Možná dokonce potěšená rosou, kterou mlha přinesla s sebou a teď ji rozdává všem po okolí. Skrz mlhu, daleko za tulákovou hlavou, se zrcadlil kotouč Slunce. Najednou se zdál celý krémový a každý jeho paprsek, pronikající neprostupnou přírodou kolem, byl pro tuláka jako malou třešničkou na dortu okolní podívané. Ochladilo se.

* * *

A pohyb v přírodě se rázem uklidnil. Vítr přestal rozhánět mlhu a v dálce matné větvičky šípku také stanuly na místě. Svět zamrzl a tulák se v trávě schoulil do klubíčka. Spíš jen tak ze zvyku, než že by mu byla doopravdy zima. Padající listí opakovaně protrhávalo mlhu a dopadalo na jeho tělo. Příroda se ho snažila zahřát. Postarat se o něj. Příroda se s láskou dívá na každého, kdo je ochoten ji obdivovat. Kdo jí dá šanci být tou nejkrásnější v jeho očích. Krémové sluníčko zapadalo a vynášelo tak nad oblaka kotouč měsíce, kterému do úplňku scházela jen jedna jediná noc. Mlha se snášela blíže k zemi.

Když tulák otevřel oči, uviděl, jak ji proťal rychlý pohyb jeho řas a proto se raději rychle otočil tváří k zemi. Nechtěl poškodit strukturu nádhery před sebou svým mrkáním. Příroda se dá cítit i jinak, jen než zrakem. Hlína voněla životem miliónů tvorů, čerpajících z ní život. Tulák, napůl spící a napůl zahleděný do vlastního nitra políbil Zemi pod sebou, coby díky za ta nejpohodlnější lože, která v životě zakusil. V ústech ucítil drobná zrnka hlíny společně s trhanci mlhy, které mu tam nedopatřením vnikly.

V přírodě,
v trávě
spánek přichází jen trhaně.
A to je na něm

nejkrásnější.

Tulák věděl o zvířatech, putujících kolem jeho těla, hluboce ponořená do noci, se smysly na stopkách. Byl zvyklý na zajíce i koroptve a znal zvyky vlků, kteří se každou noc přiblížili k jeho ložím. Vždyť už tu spával roky. Vlci ho nechávali na pokoji, protože moc dobře věděli, že od něj se nebezpečí nedočkají. Příroda držela nad tulákem ochrannou ruku, jako nevyřčený povel všemu zvířectvu, nechat spícího spát.

Příroda nás všechny zná a dovede nás odhadnout, a to hned na první pohled. Nepřijde mi jako náhoda, že ten nejhlučnější v lese vždy zakopne o kámen, který pod svýma nohama ani nezahlédl. Právě tulák byl ten, kdo mne na tohle upozornil. Pak opustil svůj vyhrátý byt a nepříjemně horkou kancelář, rozhodnutý vydat se do lesa. Spávat pod stromy a krmit se tím, co mu Země věnuje.

Už jsem o něm nikdy neslyšel, jen loni mi přišel dopis. Bez zpáteční adresy, jen podpis a slovo „štěstí“. Jsem si jistý, že ho tulák našel. Ležící ve sladkém zajetí mlhy a lesní atmosféry, díky které se jeden dovede cítit opravdu naživu.

Asi jen málokdo má odvahu na to, odhodit svoji perfektní kariéru a začít doopravdy žít. Tulákovi se to podařilo a ze mě je teď hrdý přítel.

Nevím, jestli ho ještě někdy uvidím, ale asi se v to neodvažuji doufat. Vždyť, konec konců, on má pravdu. V přírodě je opravdu krásně. V lese, na výslunní života, kde se po čase stane tak snadným pochopit, jakou emoci by člověk měl v životě považovat za prioritní.

Vojtěch Bartoš 3. místo – Próza do 23 let